

[Carsten Andersen]

holde op med at kalde det forsøg, at vi kan sige: det var sgu noget, der virkede. Det sætter vi i gang. Undskyld for »sgu'et«.

Endelig vil jeg sige, at der er ingen grund til at vente på en social undersøgelse vedrørende børn, der er anbragt uden for hjemmet. Der er alt for mange oplysninger om, at der er for lidt kontakt med de børn, der er anbragt uden for hjemmet, der er ikke nogen, der følger det op. Der er alt for mange oplysninger om, at der ikke sker en opfølgning over for de forældre, over for den hjemlige situation for de børn, der er anbragt. Der er ingen grund til at vente på det. Man burde tværtimod fra Socialstyrelsens side, fra socialministerens side give et lift til kommunerne og sige: nu må I gå i gang med et arbejde for at følge op, at I har anbragt børnene, og at de også kan komme hjem igen.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger i forlængelse af det, hr. Carsten Andersen var inde på. Det lød næsten, som om det var, som det blev udtrykt, regeringens kynisme, der var årsag til, at vi havde børnefamilier, der var hårdt trængt. Jeg tror, vi må bore lidt dybere.

Jeg tror, vi på mange måder oplever en værdikrise. Jeg tror, det er vigtigt at understrege, at familien har et ansvar over for både hinanden og over for børnene. Hvis man i den grad vil realisere sig selv på bekostning af både sin ægtefælle og sine børn, at man ikke er villig til at påtage sig et ansvar, så opstår der medmenneskelige problemer. Man må ikke glemme betydningen af både familiens ansvar og det personlige ansvar.

Jeg synes, hr. Carsten Andersen kom let om ved disse fundamentale spørgsmål med nogle efter min mening lidt floskelprægede formuleringer om regeringens kynisme, som om der ikke havde været problemer for få år siden. Det tror jeg faktisk selv hr. Carsten Andersen må indrømme.

Hvis vi skal komme over denne værdikrise, så mener jeg, at det frivillige børne- og ungdomsarbejde, det idébetonede ungdomsarbejde, kan blive et vigtigt supplement til hjemmets opdragende opgave. Derfor er jeg glad for, at også det frivillige børne- og ungdomsarbejde er nævnt i ministerens redegørelse. En vekselvirkning mellem hjem og bør-

ne- og ungdomsarbejde tror jeg kan være betydelig mere værdidannende og stimulerende end en heldagsskole, som også andre har udtrykt skepsis over for.

Jeg mener, vi på mange måder har brug for nytænkning. Den model, vi har fået i de sidste år, hvor begge ægtefæller er heltids ude på arbejdsmarkedet og børnene er heltids i institution, er en fortidig model, som har skabt en række menneskelige og medmenneskelige problemer. Det, vi har brug for, er nytænkning, opbrydning af dette konserverende system. Der er brug for fleksibilitet. Der er brug for nye muligheder for at være sammen og for en åbne-op af institutionerne.

Det er det, vi skal arbejde med, og det, vi skal opprioritere, nemlig at familien får mulighed for at være familie. Det tror jeg er den bedste indsats, vi kan gøre.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Hr. Kofod-Svendsen taler om floskler, og det vil jeg lige gribe fat i.

En af de måder, man lærer ansvar på, er, at man ser, hvordan andre, der har ansvar, løfter det. Der er en række forældre, der har set, hvordan bl.a. Kristeligt Folkeparti har løftet sit sociale ansvar. Partiet har gået ud og har udråbt sig som en af den borgerlige regerings socialpolitiske ansvarlige. De har været med til at lave merindskrivning i daginstitutionerne. De har været med til at lade være med at nedsætte daginstitutionsbetalingen, sådan at der ville være bedre muligheder for at få børn passet under trygge og rimelige forhold. De har vendt ryggen til nogle af disse problemer og har sagt: dem må forældrene løse, det er deres ansvar. De har været med til at indføre afbenede pasningsordninger for børn, og de har vendt det døve øre til, når man har sagt: jamen det kan I da ikke gøre over for os. Sådan kan I da ikke gøre.

Den evige tale om at have et socialt ansvar, uden at man gør noget, avler hos den anden part ligegyldighed; hvis det er den måde, man løfter ansvar på, så er det ikke at løfte. Derfor er det floskler, når hr. Kofod-Svendsen taler om, at ansvaret ligger hos familierne, det evige familieansvar, når man